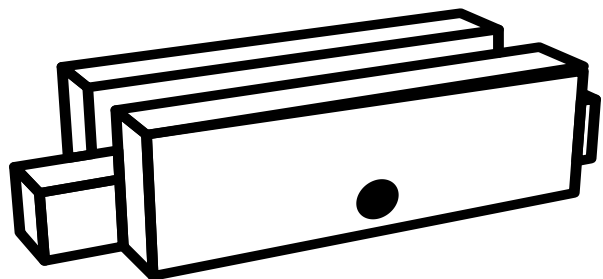

OBJECTEN ZOALS HET GRAS

Een wijds uitgestrekt landschap, wolken die kalm voorbij drijven op een helder blauwe hemel, het gras dat doorheen zijn rijk aanbod aan kleuren een zoemend geluid toelaat; tussen het ruisen door, daar sta ik te genieten. Zowel de kleurenrijkdom als de ruis die zich doorheen het gras beweegt vinden hun oorsprong in het talrijk zijn van het gras. Elk sprietje heeft zijn eigen kleur, die nauw aansluit bij de kleur van zijn buur maar erg verschilt van de grassprietjes verderop. De verdeelde combinatie van groen, roodbruin geel en wind die er doorheen blaast, vormt een beweeglijk pallet dat maar moeilijk te begrijpen valt en bij gevolg makkelijk is om te aanschouwen. Eén grassprietje, roodbruin van kleur, door de wind gebroken, geïsoleerd in mijn gezichtsveld, betekent weinig na zo'n spektakel. Geplukt door mijn hand is hij zijn relatie met de rest verloren, en draagt niets meer bij aan het golvende kleurcontrast van het geheel, net zoals het golvende geheel geen kleurcontrast meer bijdraagt aan hem. Hijzelf neemt niet meer deel aan de gelijkmatige choreografie van zijn grondgenoten. De beweeglijke massa, die zijn schoonheid putte uit talrijkheid, heeft hem verlaten. Bij al dat zoeken en aanschouwen stuit ik op iets merkwaardigs. In het hoge gras liggen objecten, allen vreemd aan hun omgeving. Het zijn een soort van staven, vermoedelijk onderdelen van een grotere constructie, en ze lijken in elkaar te passen op verschillende manieren. Dit is mogelijk vanwege een gleuf die door het midden van elke staaf loopt en omwille van twee uiteinden die iedere staaf verder uitbreiden. De gleuven passen in elkaar en de uiteinden op hun beurt in de gleuven, ook geroteerd. Het vergt enige moeite om dit verband te begrijpen. Daarbij; dwars door het onderste deel van elke staaf zit een gat, anderhalve centimeter groot, zijn functie onbekend. De staven zelf impliceren een functionaliteit. Ze zijn allemaal identiek van vorm en daar moet een reden voor zijn. Bovendien passen ze in elkaar en dat getuigt van een niet- toevalligheid. Dit 'in elkaar passen' doet een verband tussen de vele objecten vermoeden, dat wel functioneel móet zijn; want wat werkt er zo expliciet samen zonder doel? Het dwarse gaatje in de staven blijft echter een groter mysterie, een mysterie dat eventueel opgelost zou kunnen worden door de betrokkenheid van een tweede of derde schakel...? Maar de vraag blijft natuurlijk: Wat doen deze vreemde objecten hier, in het hoge gras? De eerste staven die ik vind zijn vervaardigd uit massief hout en liggen op maar enkele stappen van elkaar verwijderd. Maar hoe verder ik loop, hoe meer staven ik vind, uiteindelijk zelfs in tal van materialen, een variatie van hout, kunststof en beton, verderop zelfs van staal. Aan het begin van mijn ontdekking poogde ik ze te verzamelen, want door hun functioneel karakter leken ze op één of andere manier nog van pas te komen. Al snel bezwijk ik onder hun massief gewicht en laat ik ze achter.

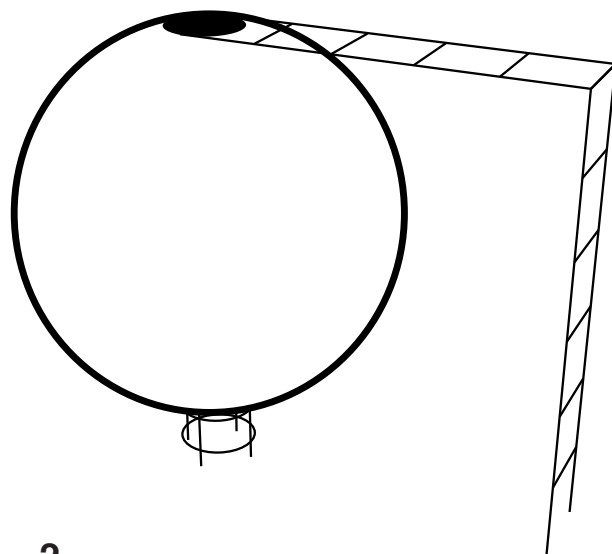
Ik wandel verder over de grasheuvel, jammer genoeg zonder verzameling. Ik wandel weg van de objecten, terwijl de horizon mij nadert. Nadat ik de tot nu toe hoogste helling bijna heb beklommen, leg ik me even neer en merk ik dat het ruisende gras me insluit. Hierdoor zie ik enkel nog de lange, door kikkerperspectief gevormde sprietjes en de lucht. Vanuit dit perspectief aanschouw ik het gras heel anders. Waar de sprietjes voordien een kleurrijk pallet vormden, in samenspraak met de horizon, vormen ze nu het kader waardoor ik kijk. Mijn gezichtsveld wordt, net zoals ikzelf, ingesloten door een muur van sprietjes die af en toe een wolk doorprikken. De wolk drijft via links in het kader naar binnen om langs rechts weer naar buiten gedreven te worden. Vanuit deze bevreedende gedachte voel ik de

zwaartekracht van de ondergrond niet meer als een kracht die mij naar beneden trekt, maar wel als een oppervlak dat tegen me aangedrukt staat. Ook als ik terug rechtop ga zitten blijft het relatief zijn van de zwaartekracht me fascineren. Het landschap wordt onder spanning gezet doordat alles naar beneden wordt getrokken. De heuvels doen een poging tot verzet en oefenen opwaartse druk uit; ze drukken zich tegen mij aan. Tevergeefs, want het horizontaal zijn van het landschap neemt de overhand. Terwijl de heuvels op hun uiterste duwkracht stand houden, in een poging om de wijdsheid te doorpikken, blaast er wind doorheen het gras en legt de gelijkmatige beweging van de sprietjes het accent op links, rechts, voor en achter, ...pestend, fluisterend, zoemend.

Plots wordt het gezoem vergezeld van een vreemder geluid: “Foembb... foembb..” Het lijkt wel van achter de heuvel te komen. Het herhaalt zich: “Foembb...”. En ik zie weermaals het staafachtige object van daarstraks, maar dit keer in de lucht. “Foembb...”: Vlak na het geluid schiet het tegen hoge snelheid van achter de heuvel tevoorschijn, waarna het wordt afgeremd. In acht genomen dat het object weerstand biedt tegen het naar boven vliegen zou je veronderstellen dat het vallen prefereert, maar snel daalt het niet, eerder voorzichtig, zoals een blad of een veer, alsof het van schuim gemaakt is. Ik sta op om de top van de heuvel te bereiken. Eens aangekomen zie ik in het dal een tiental bolvormige constructies staan. Ze zijn allen uitgerust van een ladder, geplooid in een hoek van 90°, verbonden met een gat aan de bovenkant van de constructie. Elke vorm steunt op een cilindervormig rekje, een soort van statiefje. Door het voorziene gat aan de bovenkant van de bolvorm lijken het wel luchtballonnen. Maar waarom dan die ladder?

Een nieuwsgierigheid lokt mij naar beneden, en de afdaling maakt me alles duidelijk. Het object wordt gekatapulteerd vanuit de gaten van de constructies, wat het geluid veroorzaakt. En het vliegt niet ver weg omdat het vervaardigd is uit een schuimig materiaal. Het is niet echt schuim, veel vaster, maar niet echt vast, wel vol van kleur en knalgeel, maar luchtig in structuur. Al wandelend tussen de constructies met één object in mijn handen, blijven er anderen, als maar sneller, uit de gaten tevoorschijn poppen. “Ffoembb... foembb... foe-foemb...”. Hoewel het hele tafereel bizar is, en hierdoor fascinerend, en hierdoor enigszins humoristisch, is het niet misplaatst. De bolvormige constructies lijken, ondanks hun vreemde vorm, thuis te horen in het wijdsse graslandschap. En ook hier lijkt een horizontaal- verticaalcontrast deze samenhangigheid te veroorzaken; de constructies stáán in het landschap wat voor een zekere verticaliteit zorgt. Verticale constructies in een horizontaal landschap vormen een contrast met elkaar. Op haar beurt vormt deze constructie ook een contrast met de bolvorm die ze draagt. Deze bolvorm is een expansie van haar loodrechte as in de horizontale richting. Deze expansie wil de verticaliteit tegenwerken maar slaagt hier niet in, wat het verticaal zijn van de constructie extra bekrachtigt. De ladder; deze legt het accent op de verticaliteit van de constructie, hoewel de ladder voor 50% horizontaal is zal ze vanwege haar connotatie als ladder altijd een richting naar boven impliceren.

In dit eindeloze horizonlandschap is de verticaliteit van de ladder zo geïsoleerd dat ze me aantrekt. Waarom is er een weg naar boven? Hier? Zo iets expliciets kan niet toevallig zijn. Terwijl de gele voorwerpen blijven foembb'en wandel ik richting een willekeurige bolconstructie met de intentie naar boven te klimmen tot ik merk dat ik niet alleen ben. Onder de constructie ligt een man, achterover gevallen in een strandstoeltje. Hij draagt een zonnebril, een blits geel shirt, een zwembroek en houdt een cocktail vast in zijn rechterhand. Eigenlijk kan het niet dat hij achterover is gevallen want dan zou hij tegen het cilindervormige rekje zijn aan gevallen. Tenzij hij eerst omver is gevallen en daarna de constructie over hem heen is geplaatst, maar dat is onwaarschijnlijk. De man ligt met zijn hoofd vlak onder de bolconstructie, al kijkend door een gat, dat blijkbaar ook aanwezig is aan de onderkant van de bol. Ik probeer hem wat te vragen maar krijg geen antwoord. Hij negeert me, drinkt nog eens van zijn drankje en staart gewoon verder naar omhoog met een brede glimlach. Ik reageer hierop door me met mijn eigen zaken te moeien. De schuimige voorwerpen en de ladder vergen al mijn aandacht. Eens aangekomen bij de ladder van deze bolconstructie, heb ik niet meer de neiging om naar boven te klimmen... Ik aarzel, kijk weer naar de liggende man, dan naar het voorwerp in mijn handen en vervolgens omhoog. Onzekerheid houdt me tegen. Het is niet helemaal duidelijk waarom ik opzoek ben naar een antwoord op mijn vragen. Het blijft onduidelijk of de schuimige objecten wel degelijk een functie vervullen. Maar is dat wel van belang? Een zoektocht naar zingeving zou pas echt zinloos zijn als ze van moment één al zin had. Wat ik zoek lijkt pas vorm te krijgen wanneer ik het gevonden heb. Het lijken geïsoleerde constructies, geïntegreerd in het landschap als absurditeiten. Daarom is het beter om goed te kijken in plaats van hard te zoeken en te accepteren dat alles veranderlijk is, in plaats van iets te duiden.

Dan merk ik dat de gleuf in het voorwerp dat ik vast houd precies zo groot is als de treden van de ladder. De treden van de ladder lijken wel in de gleuf van het schuimige object te passen. Ik probeer en het past. Sterker nog, de uiteinden van het object zijn exact even breed als de zijdelingse leuning van de ladder. Eureka! Ik begin te puzzelen. Door de treden van de ladder als ankerpunten te gebruiken is het zelfs mogelijk om de gele objecten te stapelen. Er passen twee rijen van drie tussen twee laddertreden; de objecten onderling en de treden van de ladder werken samen aan een gemeenschappelijk doel. Ik stort me op de gele staven en hun samenhang. Het verticale gedeelte van de ladder is al snel vol. Zo wordt het onmogelijk om nog naar boven te klimmen om het horizontale gedeelte vol te puzzelen. Ik voel me genoodzaakt om te herbeginnen, ditmaal aan de bovenkant. Na de objecten van de ladder verwijderd te hebben klauter ik tot de top en begin opnieuw. Voorwerp per voorwerp vormt er zich een langwerpige platform. Terwijl voor en rondom mij, elke paar seconden, nieuwe objecten uit de gaten tevoorschijn schieten, denk ik niet na maar puzzel alsof mijn leven er vanaf hangt. Het platform is snel af, net genoeg staven. Op dat moment besef ik dat ik vlak naast het gat, bovenaan de bolconstructie zit. Dat geeft een gespannen gevoel... Het is een twijfelachtige nieuwsgierigheid die enerzijds aanspoort tot door het gat naar beneden gluren, maar anderzijds terughoudend is vanwege het gevoel dat er iemand naar me kijkt. Dus ik wacht even, plaats mijn handen voorzichtig op het uiteinde van het platform, buig voorover, kijk... maar moet wijken voor een object dat razend snel vanuit het gat naar buiten schiet, bijna raak. Ik laat me niet kennen, grijp het gat met beide handen vast, kijk! En sta nu oog in oog met de man, liggend onder de constructie, zichtbaar door het gat. De binnenwand van de bolvorm draagt een schansachtig bouwwerk dat de gele objecten de hoogte in katapulteert. Verder zijn er enkele gespannen, lineaire constructies zichtbaar. De man ligt erg stil, nipt nog eens van zijn drankje, staart me aan en zegt: "Ik ben op vakantie."

